

Marek Micherdziński

Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie

Droga jako synonim zbawienia w Koranie

Refleksje lingwistyczno-teologiczne¹

Metafora drogi jest pewnym sposobem mówienia o zbawieniu. Przykładem może być chrześcijańska kontemplacja oblicza Zbawiciela, która dokonuje się w medytacji znanej wszystkim jako Droga Krzyżowa (*Via Crucis*, *Via Dolorosa*) czy w jej kontynuacji zwanej Drogą Światła (*Via Lucis*). Jej powstanie związane jest z pielgrzymowaniem do miejsc kultu w Ziemi Świętej związanych z wydarzeniami historii zbawienia². Również w Starym Testamencie Naród Wybrany podążając do Kanaanu, „w drodze” doświadczał obecności Boga w różnych sytuacjach swej egzystencji. To w drodze, na pustyni

¹ Artykuł ten jest nieco zmodyfikowanym fragmentem jednego z rozdziałów nieopublikowanej jeszcze rozprawy doktorskiej pod tytułem *Idea zbawienia w Koranie. Studium lingwistyczno-teologiczne* napisanej na seminarium naukowym z teologii fundamentalnej pod kierunkiem ks. prof. dra hab. Łukasza Kamykowskiego, obronionej 19 stycznia 2010 roku na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jana Pawła II w Krakowie. Jej recenzentami byli: prof. dr hab. Janusz Danecki (arabista; Uniwersytet Warszawski; Szkoła Wyższa Psychologii Społecznej w Warszawie) oraz ks. dr hab. Stanisław Hałas SCJ, prof. UPJPII (biblista; Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie). Praca została uznana za najlepszą na Wydziale Teologicznym w roku akademickim 2010/2011; 22 października jej autor otrzymał nagrodę JM Rektora UPJPII.

² Zob. W. Smereka, *Drogi krzyżowe. Rys historyczny i teksty (Studium pasyjne)*, Kraków 1981, s. 27–28; *Droga Krzyżowa i Droga Światła z Janem Pawłem II*, oprac. W. Bonowicz, J. Poniewierski, Kraków 2004, s. 7.

zostało mu objawione prawo przymierza. W księgach Starego Testamentu znajduje się wiele metafor zapożyczonych z życia nomadycznego starożytnych Hebrajczyków³.

Sposobem życia mieszkańców Arabii jest wędrówka. Beduini są ludźmi najlepiej przystosowanymi do życia w trudnych warunkach panujących na pustyni. Dzielą się na dwie podstawowe grupy ludnościowe: nomadów i ludzi osiadłych w miastach⁴. Granica między tymi dwoma sposobami życia jest jednak nieostra, płynna, doświadczenie wędrówki pustynnej nie jest obce ludności miast i osiedli⁵. Nie dziwi więc, że pojęcie drogi staje się metaforą zdolną wyrażać rozmaite treści życia tych ludzi, łącznie z doświadczeniem transcendencji: „Oczywiście, pustynia zmuszała nomadów do nieustannego ruchu w poszukiwaniu wody i pastwisk dla bydła, do ciągłego wydobywania się ze «stanu śnienia», do swojego rodzaju transcendencji”⁶. Doświadczenie duchowe, mistyczne dotyczy rzeczywistości wręcz niewyraźnej. Dlatego do jej wyrażania próbuje się stosować środki ekspresji językowej, które mogą w jakiś sposób przybliżyć to niewyraźne⁷. Metafora drogi staje się więc w miarę adekwatnym sposobem mówienia o doświadczeniu Boga w życiu czy w ogóle o doświadczeniu religijnym.

Koran jako księga zwiastująca wyznawcom islamu orędzie zbawienia próbuje uchwycić doświadczenie religijne również w kategoriach drogi. Metafora ta wyrasta z konkretnej praktyki życiowej, jaką jest nomadyzm. Przedłożony artykuł przedstawia wprawdzie sposoby wyrażania w tekście Koranu motywu drogi jako synonimu zbawienia. Następnie zostaje w nim omówiona baza doświadczeniowa, jaką jest tradycja nomadyczna. Na koniec zostaną wskazane ważniejsze wzorce biblijne tego motywu w Koranie.

³ Zob. R. de Vaux, *Instytucje Starego Testamentu*, t. 1: *Nomadyzm i jego pozostałości...*, przeł. T. Brzegowy, Poznań 2004, s. 23.

⁴ Zob. E. Machut-Mendecka, *Świat tradycji arabskiej*, Warszawa 2005, s. 22–23.

⁵ Zob. P. K. Hitti, *Dzieje Arabów*, przeł. W. Dembski, M. Skuratowicz, E. Szymański, Warszawa 1969, s. 31–32.

⁶ Zob. E. Machut-Mendecka, *Archetypy islamu*, Warszawa 2003, s. 34.

⁷ Zob. A. Sakaguchi, *Język – mistyka – prorocтво. Od doświadczenia do wysłowienia*, Poznań 2011, s. 301–302.

1. Językowe sposoby wyrażania motywu drogi zbawienia w Koranie

Z właściwą dla języka arabskiego emfazą autor Koranu kieruje prośbę do Boga, by prowadził On swój lud drogą prostą do siebie. Fragment, o którym mowa, brzmi: *إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ* 'ihdinā ṣ-ṣirāt^a l-mustaqīm^a – „prowadź nas drogą prostą” – i jest częścią pierwszej sury, otwierającej Koran (S. I, 6). Użyta w tym fragmencie forma trybu rozkazującego *إِهْدِنَا* 'ihdinā – „prowadź nas” – jest formą urobioną od czasownika opartego na rdzeniu {هدى} *hdy*, który służy także do wyrażenia idei zbawienia. Oparty na nim czasownik *هَدَى* *hadà* znaczy „prowadzić właściwą drogą, wskazywać drogę”. W II temacie pochodnym *هَدَى* *haddà* znaczy „obdarować, obsypać podarkami”; w III temacie pochodnym *هَادَى* *hādà* – „wymieniać się podarkami, obdarowywać”; w IV temacie pochodnym *أَهْدَى* 'ahdà przyjmuje znaczenie „darować, podarować, obdarować, nagrodzić, dedykować, ukierunkować, prowadzić, naprowadzić, doprowadzić”; w V temacie pochodnym *تَهْدَى* *tahaddà* – „szukać prawidłowej drogi, być dobrze prowadzonym, właściwie przewodniczyć”; w VI temacie pochodnym *تَهَادَى* *tahādà* – „wymieniać się podarkami, wymieniać się między sobą, poruszać się tam i z powrotem, kołysać się, dopłynąć”; w VIII temacie pochodnym *إِهْتَدَى* 'ihtadà – „iść drogą (szlakiem), iść właściwą drogą, szukać właściwej drogi, napotkać, znaleźć, natknąć się, odkryć, kierować się, orientować się, poprawiać się, wracać na właściwą drogę, odwracać się, być prowadzonym dobrą drogą”; w X temacie *إِسْتَهْدَى* 'istahdà – „szukać właściwej drogi, prosić o powrót na właściwą drogę, prowadzić Boską drogą”⁸. Dla przejrzystości rozważań wpierv zostaną przedstawione derywaty imienne, a później derywaty czasownikowe oraz ich funkcje teologiczne w wyrażaniu idei zbawienia w Koranie.

⁸ Zob. A. A. Ambros, S. Procházka, *A Concise Dictionary of Koranic Arabic*, Wiesbaden 2004, s. 278–279; R. Baalbaki, *Al-Mawrid. A Modern Arabic-English Dictionary*, Beirut 1993, s. 1203; X. K. Баранов, *Арабско-русская словарь*, Москва 1989, s. 650; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, Warszawa 1996, s. 774; F. Dieterici, *Arabisch-deutsches Handwörterbuch zum Koran und Thier und Mensach vor dem König der Genien...*, Vaduz-Lichtenstein 1994, s. 169–170 (Unveränderter Neudruck der Ausgabe von 1881); J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, Poznań 1997, s. 906–907; A. A. Nadwi, *Vocabulary of the Holy Qur'an. Qāmūs^a l-fīzī^a l-Qur'ān^a l-Karīm^a 'ġarabīy^a-'īnkilīzīy^a*, Beirut 1417 H./1996. إنجليزية - إندلزی - قاموس الفاظ القرآن الکریم عربی - إنجليزية (عبدالله عباس الندوی، قاموس الفاظ القرآن الکریم عربی - إنجليزية، م. ۱۹۹۶، ۱۶۱۶ - بیروت) ، s. 694–696; 'A. M. 'Omar, *Dictionary Of The Holy Qur 'n. Arabic Words - English Meanings (With Notes) (Classical Arabic Dictionaries Combined)*, Hockessin (USA)-Rheinfelden (Germany) 2005, s. 588–589; J. Penrice, *A Dictionary of the Qur 'an with Copious Grammatical References and Explanations of the Text*, London 1873, s. 153 (New Revised Edition 1988); H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch für die Schriftsprache der Gegenwart*, Leipzig 1958, s. 909.

1.1. Derywaty imienne

Przeważnie użyty zostaje urobiony od tego rdzenia rzeczownik هُدًى *hud^{an}* – „właściwa droga, szlak”. Służy on do oznaczenia Bożej drogi danej ludziom, by nią zmierzali do zbawienia. Ogólnie wyraża to na przykład:

Sura II, 38

fa- 'innamā ya 'tiyannikum minnī

hud^{an}

fa-man tabi'a hudāya

fa-lā ḥawf^{an} 'alayhum

wa-lā hum yaḥzanūn^a

فَإِنَّمَا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي

هُدًى

فَمَنْ تَبِعَ هُدَايَ

فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ

وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

Lecz przyjdzie do was ode Mnie

droga prosta.

A ci, którzy pójdą po Mojej drodze

nie będą się lękać

i nie będą się smucić.

Widać, że dar drogi danej ludziom do zbawienia przez Boga wiąże się z obietnicą ochrony przed lękiem i smutkiem, które są częścią życia na tym świecie. Wypowiedź ta przypomina w pewien sposób słowa biblijnej Apokalipsy:

Ap 21, 4

Tekst grecki⁹:

και εξαλειψει παν δακρυον εκ των οφθαλμων αυτων

και ο θανατος ουκ εσται ετι

ουτε πενθος ουτε κραυγη ουτε πονος ουκ εσται ετι

⁹ Zob. *Grecko-polski Nowy Testament. Wydanie interlinearne z kodami gramatycznymi*, przeł. R. Popowski, M. Wojciechowski, Warszawa 1993, s. 1229 [dalej: GPNT].

Tekst hebrajski¹⁰:

ûmāhāh 'ēlohīm kāl-dim^c 'āh mē'ēnēhem
w'hammāreh lo'jih'jeh-'ôd
w'gam- 'ēvel ûz^c 'āqāh ûke 'ēv
lo' jih'jeh- 'ôd

וְהָיָה אֱלֹהִים כְּלִדְמַעַה מֵעֵינֵיהֶם
וְהַמָּרָה לֹא יִהְיֶה-עוֹד
וְגַם-אֶבֶל וְזָקָב וְקָאָב
לֹא יִהְיֶה-עוֹד

Tekst arabski¹¹:

wa-sayamsaḥu kull^a dam 'atⁱⁿ min 'uyūnihim
wa-l'-l-mawtⁱ lan yabqā wuḡūd^{un}ba 'd^a l- 'ān^a
wa-lā l'-l-ḥuznⁱ wa-lā l'-ṣ-ṣurāhⁱ
wa-lā l'-l- 'alamⁱ lan yabqā wuḡūd^{un}
ba 'd^a l- 'ān^a

وَسَيَمْسُخُ كُلَّ دَمْعَةٍ مِنْ عَيْنِهِمْ
وَلِلْمَوْتِ لَنْ يَبْقَى وَجُودٌ بَعْدَ الْآنِ
وَلَا لِلْحُزْنِ وَلَا لِلصَّرَاحِ
وَلَا لِلْأَلَمِ لَنْ يَبْقَى وَجُودٌ
بَعْدَ الْآنِ

I zetrze wszelką łzę z oczu ich,
a śmierci nie będzie już,
ani boleści, ani krzyku, ani bólu nie będzie już.

Od tych, którzy zaufają Bogu i pójdą Jego drogą, odsunie On wszelkie zło, również w sensie fizycznym.

Tą drogą prostą, pochodzącą od Boga, była niegdyś Księga zesłana Mojżeszowi (S. IV, 91; VI, 154; VII, 154; XVIII, 2; XXVIII, 43) dla ludu Izraela. Tora była przewodnictwem i światłem prowadzącym ludzi do Boga (S. III, 3–4; V, 44), była nią również Ewangelia dana Jezusowi (S. III, 3–4; V, 46). Charakterystycznym zwrotem, który pojawia się w kontekście tych świętych ksiąg judaizmu i chrześcijaństwa, jest zwrot: *فيه هدى ونور* *fihi hud^{an} wa-nūr^{un}* – „w której [Księdze] jest przewodnictwo i światło”. Aktualnie z drogą prostą utożsamiony jest Koran jako ostateczne objawienie zbawczej woli Boga:

¹⁰ Zob. *Hebrajsko-polski Stary Testament. Pięcioksiąg. Przekład interlinearny z kodami gramatycznymi, transliteracją oraz indeksem rdzeni*, oprac. A. Kuśmirek, Warszawa 2003, s. 537 [dalej: HNT].

¹¹ Zob. *Pismo Święte – Nowy Testament: 'Al-Kitāb^u l-Muqaddasⁱ - 'Al-'Ahd^u l-Ġadīdⁱ. 'Al-'Inġīl^u. 'A'māl^u r-rusūlⁱ. 'Ar-rasā'ilⁱ. 'Ar-ru'yā*, Beyrūt^u 1988, s. 1067 [dalej: NT-Ar]; por. *Arabska Biblia – Nowy Testament: Kitāb^u l-'Ahdⁱ l-Ġadīdⁱ li-Rabbinā wa-Muḥallišinā Yasū'a l-Masīhⁱ, wa-qad turġama min^a l-luġatⁱ l-yūnāniyatⁱ, [...]' Al-Kitāb^u l-Muqaddas^u 'ay Kutub^u l-'Ahdⁱ l-Qadīmⁱ wa-l-'Ahdⁱ l-Ġadīdⁱ, Dār^u l-Kitābⁱ l-Muqaddasⁱ fi š-Šarqⁱ l-'Awsatⁱ*, bmrw., s. 396 [dalej: ABNT].

Sura II, 2

dālik^a l-Kitāb^a

lā rayb^a fihi

hud^{an} l-l-muttaqīn^a

ذَلِكَ الْكِتَابُ

لَا رَيْبَ فِيهِ

هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ

To jest Księga

– nie ma co do tego żadnej wątpliwości –

droga prosta dla bogobożnych.

Ci, którzy będą spełniać konkretne dzieła, a więc uwierzą w to, co objawiono w Księdze, będą odprawiać modlitwę, dzielić się swoimi dobrami z potrzebującymi, jeśli będą wierzyć mocno w życie ostateczne, wówczas znajdują się „na drodze prostej danej im od Pana” (أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ) *'ulā'ik^a 'alā hud^{an} min rabbihim*) i tacy ludzie osiągną szczęście wieczne (S. II, 5). Należy zaznaczyć, że Koran przedstawia te wymagania zaraz na początku tekstu. Księga Koranu jest nazywana *هُدًى وَرَحْمَةً* *hud^{an} wa-rahmat^{an}* – „drogą i miłosierdziem” (S. VII, 52; XVI, 64.89; XXVII, 76–77; XXXI, 2–3), *هُدًى وَبُشْرَى* *hud^{an} wa-bušrā* – „drogą prostą i radosną wieścią” (S. II, 97; XXVII, 1–2) oraz *هُدًى وَشِفَاءً* *hud^{an} wa-šifā^{un}* – „drogą prostą i uzdrowieniem” (S. XLI, 44)¹². Zastosowana tu terminologia służy wyrażeniu prawdy, że Koran jest Księgą prowadzącą do zbawienia. Zwłaszcza pierwszy z wymienionych zwrotów służy podkreśleniu uniwersalistycznych roszczeń islamu w zakresie niezwykle i wyjątkowego charakteru posłannictwa twórcy tej religii, jak i Księgi zawierającej jedyne i ostateczne – zdaniem jej wyznawców – objawienie Bożej prawdy (S. VI, 157; VII, 203; X, 57; XII, 111; XVI, 102; XLV, 20)¹³. Tekst Koranu akcentuje tę prawdę poprzez dodanie do omawianego rzeczownika rodzajnika określonego *ال-ʿal-*:

Sura IX, 33; LXI, 9

huwa l-laḡī 'arsala rasūluh^a

b'l-hadā wa-dīnⁱ l-ḡaqqⁱ

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ

بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ

¹² Por. J. Nosowski, *Teologia Koranu. Wykład systematyczny*, Warszawa 1970, s. 183.

¹³ Zob. J. Kościelniak, *Uniwersalistyczne roszczenia islamu*, [w:] *Uniwersalizm chrześcijaństwa a pluralizm religii. Materiały z sympozjum Tarnów – Kraków, 14–15 kwietnia 1999 r.*, red. S. Budzik i Z. Kijas, Tarnów 2000, s. 137–140.

lī-yuzhirah^a ‘alā d-dīnⁱ kullihⁱ
wa-law karaha l-mušrikūn^a

لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ
وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ

On jest tym, który wysłał Swojego Posłańca
z drogą prostą i religią prawdy,
aby uczynić ją widoczną ponad wszelką religię,
choćby bałwochwalcy czuli do tego wstręt.

W tych wersetych dochodzi do głosu rozszczenie islamu co do jego jedyności i wyższości nad innymi religiami. Właśnie celem posłannictwa danego twórcy islamu jest wywyższenie tej religii (S. XLVIII, 28)¹⁴. Droga prosta (الْهُدَى 'al-hudā) prowadzi do zbawienia. Postępowanie drogą Boga gwarantuje, że człowiek na niej nie pobiędzie, lecz dojdzie do autentycznego szczęścia (S. XX, 123). Jedyność tej drogi wyrażają słowa:

Sura II, 120; VI, 71 (por. S. III, 73)

'inna hudā l-Lāhⁱ huwa l-hudā

إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهُدَى

Zaprawdę, droga Boga – to droga prosta!

Jest to jednocześnie droga pokoju (S. XX, 47). Synonimami tego terminu są wyrażenia سَبِيلُ اللَّهِ *sabīl^u l-Lāhⁱ* – „droga Boga” i صِرَاطُ الْمُسْتَقِيمِ *ṣirāt^u l-mustaqīm^u* – „droga bogobojnych”. Nie ma przeszkód, by ludzie uwierzyli w prawdziwość tej drogi (S. XVII, 55. 94). Natomiast, jeśli ludzie poznali tę drogę, a postępują inną drogą, wtedy czeka ich jedynie ogień Gehenny (S. IV, 115). Pójście drogą objawioną przez Boga służy prawdzie, natomiast każda inna droga jest błędzeniem:

Sura XXXIV, 24

wa-'inna 'aw 'innākum la 'allā hudā^m
'aw fī ḍalāl^m mubīn^m

وَأَنَّ أَوْ إِنَّاكُمْ لَعَلَى هُدَى
أَوْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

Zaprawdę, my lub wy albo jesteście na drodze prostej,
albo też jesteście w błędzie oczywistym!

¹⁴ Por. tamże, s. 134–135.

Dlatego Bóg umacnia wierzących, którzy podążają „prostą drogą” (S. XLVII, 17). Jasnym znakiem dla światów jest *أَوَّلُ بَيْتٍ* *’awwal^u baytⁱⁿ* – „pierwszy Dom”, którym jest świątynia Ka’ba w Mekce (S. III, 96). Właśnie do tej świątyni prowadzą pielgrzymie drogi muzułmanów na świadectwo wyznawanej wiary w jednego Boga¹⁵. W związku z tym Koran zabrania między innymi znieważania symboli kultu Bożego, miesiąca postu, ofiar ze zwierząt (*الْهَدْيِ* *’al-hady^a*), pielgrzymów zdążających do Mekki (S. V, 2). Miesiąc postu, *رَمَضَانَ* *ramadān^u*, jest także tym przewodnictwem w drodze do Boga (S. II, 185).

Rzeczownik *هَادٍ* *hādⁱⁿ* – „przewodnik” odnosi się do Boga. Bóg jest przewodnikiem po drodze prostej dla wierzących (S. XXII, 54; XXV, 31).

1.2. Derywaty czasownikowe

Koran podaje wiele przykładów na to Boże przewodnictwo wobec wybranych przez siebie posłańców. Wpierw przebaczył Adamowi i poprowadził go prostą drogą (S. XX, 122). Potem wybrał i poprowadził nią Abrahama (S. XVI, 120–121). Po tej drodze byli prowadzeni Mojżesz i Aaron (S. XXXVII, 117–120), Noe, Dawid, Salomon, Hiob, Józef, Zachariasz, Jan Chrzciciel, Jezus i Eliasz, Jonasz i Lot, Izmael i Al-Jasa (S. VI, 84–86). W tym przypadku autor Koranu stosuje czasownik *هَدَى* *hadà* – „prowadzić drogą prostą” w formie dokonanej (perfektum) w znaczeniu czasu przeszłego.

¹⁵ Chodzi tutaj o budowlę w Mekce zwaną *الكعبة* *’al-ka’bat^u*. Jest ona celem muzułmańskich pielgrzymek. Ma kształt prostopadłościanu. W jednej z jej ścian jest wbudowany czczony przez muzułmanów Czarny Kamień, który według legendy, miał przekazać Bóg Adamowi przez anioła Gabriela. Według niektórych wierzeń początkowo był on biały, ale szedł pod wpływem ludzkich grzechów. Miejsce to jest ważne, ponieważ na nim Abraham z Izaakiem mieli wybudować pierwszą świątynię. Najnowsze badania architektoniczne i archeologiczne pokazują trzy fazy kultu w tym miejscu. W okresie od ok. 1500 roku p.n.e. do 50 roku n.e. była to świątynia himjarycka (ismailicko-amalekicka) w kształcie regularnego sześcianu. W drugim okresie od ok. 50 roku n.e. do 693 roku n.e. funkcjonowała tam przebudowana świątynia chrześcijańska z absydą skierowaną ku Jerozolimie. Od roku 693 do dziś jest ona miejscem kultu wyznawców islamu. Inna nazwa Mekki to *بَكَّة* *bakkat^u*. Zob. Arabowie. Słownik encyklopedyczny, red. M. M. Dziekan, Warszawa 2001, s. 223; tenże, *Cywilizacja islamu w Azji i Afryce*, Warszawa 2007, s. 225–230; M. Gaudefroy-Demombynes, *Narodziny islamu*, przeł. H. Olędzka, Warszawa 1988, s. 28–31; 373–378; G. Lüling, *Der christlichen Kult an der vorislamischen Kaaba als Problem der Islamwissenschaft und christlichen Theologie*, Erlangen 1992, s. 43–59; E. Machut-Mendecka, *Archetypy islamu*, dz. cyt., s. 76–77, 79–81; J. i D. Sourdel, *Cywilizacja islamu (VII–XIII w.)*, przeł. M. Skuratowicz, W. Dembski, Warszawa 1980, s. 204–206, 488.

Używa też tej formy ogólnie w odniesieniu do wszystkich, którzy zostali przez Boga wybrani i uwierzyli w Jego przesłanie (S. II, 143.198; VI, 87; XVI, 36; XXXIX, 18). Odnosi się to także do proroka Muḥammada, którego Bóg odnalazł pośród błędzących. Wyrażone to zostaje w formie pytania retorycznego:

Sura XCIII, 7

wa-waḡadak^a dāll^{an}

fa-hadà

وَوَخَدَكَ ضَالًّا

فَهْدَى

Czy nie odnalazł cię błędzącym
i czy nie poprowadził cię drogą prostą?

Wskazana wyżej forma gramatyczna służy także podkreśleniu pewności, że Bóg, prowadząc ludzi drogą prostą, nie sprowadzi ich z tej drogi na jakąś inną drogę (S. IX, 115; XLIX, 17). Nie ma przeszkód, by ludzie uwierzyli w prawdziwość tej jedynej drogi (S. XVII, 55.94). Natomiast jeśli ludzie poszli tą drogą, a postępują inną, wtedy czeka ich jedynie ogień Gehenny, czyli piekła (S. IV, 115).

Zdarza się, że czasownik jest wzmocniony, zgodnie z duchem wspomnianej już wielokrotnie skłonności języka arabskiego do stosowania wyrażeń emfatycznych, wyrażeniem imiennym w bierniku, jak np.: وَلِهَذَا نَهَدِيكُمْ سِرَاطًا مُسْتَقِيمًا wa-la-hudaynāhum širāt^{an} mustaqīm^{an} – „poprowadzilibyśmy drogą prostą” (S. IV, 68). Znakiem rozpoznawczym ludzi idących tą drogą jest mocne trzymanie się Boga:

Sura III, 101

wa-man ya^atašim bi-l-Lāhⁱ

fa-qad hadiya `ilā širātⁱⁿ mustaqīmⁱⁿ

وَمَنْ يُعْتَصِمِ بِاللَّهِ

فَقَدْ هَدَىٰ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

A kto trzyma się mocno Boga,
ten jest prowadzony po drodze prostej.

Ten emfatyczny sposób mówienia znajduje też zastosowanie do opisu sytuacji zbawionych, którzy znaleźli się już w raju. Tekstem, który to oddaje, jest S. XXII, 24:

wa-hudū 'ilā ṭ-ṭayyibī min^a l-qawli
wa-hudū 'ilā širātī l-ḥamidī

وهُدُوا إِلَى الطَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ
وهُدُوا إِلَى صِرَاطِ الْحَمِيدِ

Oni tam będą prowadzeni ku przyjemnemu słowu
i [będą prowadzeni] ku drodze pełnej chwały.

Czas przeszły pojawia się najczęściej w zdaniach warunkowych nierealnych rozpoczynających się od spójnika لَوْ *law* - „gdyby” wzmocnionego partykułą emfazy i emocji لَ la poprzedzającą zdanie główne (S. VI, 149; XVI, 9.21)¹⁶. W takim wypadku chodzi o zaakcentowanie całkowitej wolności Boga jako przewodnika ludzi w drodze do zbawienia. Z tego przekonania wyrastają słowa modlitwy, w której wierny prosi, aby Bóg nie pozwolił zbroczyć ludzkim sercom z tej drogi po tym, jak *ba'da 'id hadaytanā* - „poprowadził ich drogą prostą” (S. III, 8).

Formy czasu teraźniejszo-przyszłego odnoszą się do aktualnej sytuacji ludzi wierzących. Podmiotem, który prowadzi do siebie, jest Bóg. Jest On suwerenny w swoich decyzjach, co w tym przypadku wyrażone jest formułą *wa-lakinn^a l-Lāh^u yahdī man yašā'u* - „(lecz) Bóg prowadzi drogą prostą, kogo chce” (S. II, 272; VI, 88; XVI, 4.93; XXIV, 35; XXVIII, 56; XXXV, 8) lub w wersji rozszerzonej *wa-l-Lāh^u yahdī man yašā'u 'ilā širātīⁱⁿ mustaqīmīⁱⁿ* - „i Bóg prowadzi, kogo chce, ku drodze prostej” (S. II, 142.213; X, 25; XXIV, 46), a także w formie zdania modalnego *fa-man yuridi l-Lāh^u 'an yahdiyahu* - „kogo Bóg chce prowadzić drogą prostą” (S. VI, 125; por. XXII, 16). Wyraźnie stwierdza tekst, że Bóg prowadzi ludzi „do Siebie” (S. IV, 175: *yahdihim 'ilayhī*; XIII, 27). A więc każde tego typu działanie Boże ma charakter zbawczy. Objawienie otrzymane od Boga *wa-yahdī 'ilā širātī l-'azizī l-ḥamidī* - „prowadzi prosto ku drodze Potężnego, Godnego Chwały!” (S. XXXIII, 6). „Bóg mówi prawdę” (S. XXXIII, 4: *yaqūlu l-ḥaqqⁱ*) i „prowadzi drogą prostą ku prawdzie” (S. X, 35: *yahdī 'ilā l-ḥaqqⁱ / yahdī li-l-ḥaqqⁱ*), i „On jest prawdą” (S. XXXIV, 6: *huwa l-ḥaqq^u*). To Boże prowadzenie w prawdzie jest nagrodą dla ludzi za ich wiarę:

¹⁶ Z punktu widzenia składniowo-stylistycznego chodzi w tym wypadku o tak zwany okres warunkowy. Zob. J. Danecki, *Gramatyka języka arabskiego*, Warszawa 1994, s. 479–480.

Sura X, 9

yahdihim rabbuhum

b'-imānihim

tağrī min tahtihim^u l-'anhā^u

fī ġannātⁱ n-na'imⁱ

يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ

بِإِيمَانِهِمْ

تَجْرَى مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ

فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ

Pan prowadzi drogą prostą

w nagrodę za ich wiarę.

Będą płynąć u ich stóp strumyki

w Ogrodach szczęśliwości.

Odnosi się to szczególnie do męczenników na drodze Boga (الله) *والذی قَتَلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ* (*wa-l-laḏī qutilū fī sabīl' l-Lāh'i*), których On poprowadzi (*سَيَهْدِيهِمْ* *sayahdihim*) oraz udoskonali duchowo i wprowadzi do rajskiego szczęścia (S. XLVII, 4 – 6). Dla samego proroka Muḥammada zwycięstwa militarne nad przeciwnikami islamu mają charakter zbawczy. Polega to na tym, że Bóg w ten sposób przebacza mu jego grzechy, okazuje dobroć i prowadzi swoją drogą (S. XLVIII, 1–3). W specjalny sposób zostaje to wyakcentowane przez zastosowanie trybu emfaticznego¹⁷: *لَنَهْتَدِيَنَّهُمْ* *la-nahtadiyannahum* – „My z pewnością poprowadzimy na Nasze drogi” (S. XXIX, 69). Tak więc ostatecznie drogi Boże są drogami zbawienia, gdyż prowadzą do wiecznego szczęścia w raj.

Za przewodnika prowadzącego ludzi drogami zbawienia uznany jest także Koran:

Sura XVII, 9

'inna hādā l-Qur'an^a yahdī

li-l-latī hiya 'aqwam^u

wa-yubašširu l-mu'minīn^a

l-laḏīn^a ya'malūna ṣ-ṣāliḥātⁱ

'anna lahum 'ağr^{an} kabīr^{an}

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي

لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ

وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ

الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ

أَنْ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا

¹⁷ Tryb emfaticzny (*energicus, energeticus*) służy do podkreślenia, że wydarzenie lub czynność nastąpi w przyszłości i na pewno. Zob. J. Danecki, *Gramatyka języka arabskiego*, dz. cyt., s. 178–181.

Oto ten Koran prowadzi
ku temu, co jest bardziej proste
i obwieszcza wiernym,
którzy czynią dobre dzieła,
iż czeka ich nagroda wielka.

W ten sposób zostaje potwierdzone przekonanie wyznawców islamu o zbawczym charakterze Księgi Koranu. W innym miejscu jest mowa o tym, że to Bóg przez Księgę prowadzi (يَهْدِي *yahdī bihī*) ludzi drogami pokoju z ciemności do światła (S. V, 16). Przez przypowieści (مَثَلًا *maṭal^{an}*) i opowiadania (حَدِيثٌ *hadīṭ^{un}*) w niej zawarte Bóg chce sprowadzić ludzi na drogi proste, wiodące przed Jego oblicze (S. II, 26; XXXIX, 23), objaśnia zawarte w niej tajemnice (S. IV, 26) i prowadzi wszędzie, gdzie oni się znajdują, na lądzie, na morzu, w ciemności (S. XXVII, 63). Prowadzi nią Bóg swój lud ku prawdzie i drodze prostej (S. XLVI, 30). Jest ona dlatego światłem dla sług Bożych. Dzięki niej Prorok poprowadzi (لِتَهْدِي *la-tahdī*) ludzi w imieniu Boga ku drodze prostej, drodze Bożej (S. XLII, 52 – 53). Drogami tymi Bóg „prowadzi ku Sobie” (يَهْدِي إِلَيْهِ *yahdī ’ilayhī*) nawracających się (S. XLII, 13). Trzeba tu dodać, że w innym miejscu autor Koranu stosuje perfektyum omawianego czasownika w znaczeniu nawracania się: إِنَّ هَذَا إِلَيْكَ *innā hudnā ’ilayk^a* – „Oto nawróciliśmy się ku Tobie!” (S. VII, 156). Jest to wyrażenie synonimiczne w stosunku do użytego w S. XIII, 27 zwrotu وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أَنَابَ *wa-yahdī ’ilayhī man ’anāba* – „i prowadzi drogą prostą do Siebie tego, kto się nawrócił”. Sugeruje przez to, że pójście „drogą prostą” jest równoznaczne z nawróceniem się, czyli odwróceniem się od innych, błędnych dróg życia. Nikt poza Bogiem nie prowadzi ich drogą prostą (S. XLV, 23), a jeśli już On to czyni, to nikt nie jest w stanie sprowadzić ich z tej drogi (S. XXXIX, 37). Tak między innymi przejawia się potęga Boga w działaniu.

Nie może natomiast Bóg prowadzić tą drogą ludzi, którzy odrzucili wiarę (S. III, 86). Jest wręcz mowa o tym, że On sprowadzi z tej drogi takich ludzi i poprowadzi ich ku karze ognia piekielnego (S. VII, 178; XXII, 4). Czasownikiem antytetycznym do هَدَى *hadā* jest w tym wypadku czasownik أَضَلَّ *adalla* – „sprowadzić z właściwej drogi” (IV temat pochodny od ضَلَّ *dalla* – „błądzić”). Również tutaj podkreślona zostaje całkowita wolność Boga w podjęciu tej decyzji. Zastosowanie znajduje znana już z wcześniejszych omówień formuła antytetyczna:

Sura LXXIV, 31

yuḏillu l-Lāh^a man yašā`u
wa-yahdī man yašā`u

يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ
وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ

Bóg prowadzi w zbłądzenie, kogo chce,
i On prowadzi drogą prostą, kogo chce.

Bóg kieruje sercem każdego wierzącego (S. LXIV, 11: يَهْدِي قَلْبَهُ: *yahdi qulbah^a*).
Imiesłów bierny utworzony od VIII tematu pochodnego مُهْتَدٍ *muhtad^{un}*
(l. mn. مُهْتَدُونَ *muhtadūn^a*) – „prowadzony prostą drogą” służy jako kolejne
nazwanie wierzących. Swego rodzaju definicję zawiera S. XVII, 97 i XVIII, 17:

man yahdī l-Lāh^a
fa-huwa l-muhtadⁱ

مَنْ يَهْدِي اللَّهُ
فَهُوَ الْمُهْتَدِ

Kogo Bóg prowadzi,
ten idzie drogą prostą.

Określenie أَلْمُهْتَدُونَ *al-muhtadūn^a* odnosi się do tych, którzy uwierzyli i są sprawiedliwi (S. VI, 82), do wykonujących praktyki religijne przepisane prawem (S. IX, 18). Bóg zna ich najlepiej (S. II, 157; VI, 117; XVI, 125; LVIII, 7). Zna też tych, którym się wydaje, że są na drodze prostej (S. VII, 30). Takich jak oni należy naśladować swoim życiem (S. XXXVI, 21).

Siódmy temat pochodny wyraża najczęściej zwrotność w stosunku do I tematu oraz wykonanie czynności wyrażonej w I temacie na rzecz podmiotu¹⁸. Tak jest również w przypadku zastosowania form osobowych tego tematu. Najlepiej chyba wyraża to formuła antytetyczna z użyciem tego czasownika:

Sura XVII, 15; XXXIX, 41

fa-manⁱ htadà
fa-l-nafsihⁱ
wa-man ḏalla
fa-`innamā yaḏillu `alayhā

فَمَنْ أَهْتَدَى
فَلْيَنْقِصِهِ
وَمَنْ ضَلَّ
فَأَيُّمَا يُضِلُّ عَلَيْهِهَا

¹⁸ Zob. tamże, s. 119–120.

Kto idzie drogą prostą,
czyni to dla samego siebie,
a kto zbłądzi z drogi,
to błądzi ze szkodą dla siebie.

Użycie tego tematu przez autora tekstu Koranu ma na celu przekonanie słuchaczy, że powinni pójść drogą wskazaną przez Boga, gdyż jest to w ich własnym interesie (S. XXVII, 92). Tylko na tej drodze osiągną korzyści dla samych siebie i nikt im nie zaszkodzi (S. II, 137; III, 20; V, 105; X, 108; XX, 82.135; LIII, 30). Jest to więc rodzaj zachęty do przyjęcia i zastosowania objawienia w życiu (S. XXXIV, 50). Użycie partykuły لَعَلَّ *la‘alla* – „być może” wskazuje na udział wolnej woli człowieka w przyjęciu oferowanej przez Boga drogi zbawienia (S. II, 53.150; III, 103; VII, 158; XXXII, 3; XLIII, 10). Tylko posłuszeństwo względem Boga i Jego posłańca gwarantuje, że człowiek nie zbłądzi w życiu (S. XXIV, 54). Łaską jest to, że człowiek może pójść po drodze wskazanej w objawieniu koranicznym (S. XXXIV, 50). Zbawieni zaś, gdy dostaną się do raju, będą chwalić Boga za to, że wybrał ich i poprowadził jedyną drogą zbawienia:

Sura VII, 43

wa-qālū

l-ḥamd“ l-l-Lāh“

l-laḏī hadānā l-ḥaḏā

wa-mā kunnā la-nahtadiya

law-lā hadānā l-Lāh“

وقالوا

الْحَمْدُ لِلَّهِ

الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا

وَمَا كُنَّا لَنَهْتَدِيَ

لَوْ لَا هَدَانَا اللَّهُ

I oni będą mówili:

„Chwała niech będzie Bogu,

który poprowadził nas do tego!

Nie byłibyśmy w stanie pójść drogą prostą,

gdyby nie poprowadził nas Bóg”.

Poprzez ten tekst autor Koranu wyraźnie daje do zrozumienia, że nie ma samozbawienia. Zbawienie jest łaską daną przez Boga ludziom postępującym Jego drogami. O własnych siłach nikt nie może nimi pójść i dojść do celu wiecznego.

2. Nomadyzm bliskowschodni jako wspólna baza doświadczeniowa Hebrajczyków i Arabów

Wydaje się, że te wyrażenia łączy z Biblią wspólna baza doświadczeniowa, jaką jest nomadyzm, bowiem starożytni Hebrajczycy i Arabowie byli nomadami¹⁹. Ich życie związane było z sezonowymi migracjami w poszukiwaniu pastwisk i z handlem. Potrafili przemierzać olbrzymie obszary, posuwając się po tradycyjnych ściśle określonych szlakach. Dlatego ważną rolę w ich życiu odgrywała droga, ścieżka, szlak. Terminy te weszły również do ich słownika religijno-moralnego. Metafora drogi stała się w pewien sposób streszczeniem całego postępowania moralnego człowieka. W języku hebrajskim zachował się zwyczaj przedstawiania dwóch sposobów ludzkiego postępowania jako dwóch dróg: dobrej i złej (na przykład: Ps 1, 6; Prz 4, 18–19; 12, 26.28 i in.)²⁰. Język hebrajski posiada wiele terminów wyrażających pojęcie drogi. Są nimi przede wszystkim: rzeczownik דֶרֶךְ *derek* – „droga (w szerokim znaczeniu); podróż; zachowanie; sposób postępowania (życia); sytuacja; zwyczaj; los”, pochodzący od rdzenia {דָּרַךְ} *drk* w znaczeniu

¹⁹ Wybitny filozof, podróżnik, mąż stanu i historyk arabski 'Abd 'ar-Rahmān 'Ibn Ḥaldūn (1332–1406) daje swego rodzaju wyjaśnienie właściwości moralnych cechujących w wysokim stopniu życie nomadów arabskiego pochodzenia u początków islamu: „Ich wszystkie uświęcone zwyczajem zajęcia to wędrowanie po pustyni i przenoszenie się z miejsca na miejsce, wielka ruchliwość, a to jest przeciwstawne ustanowieniu spokojnego, osiadłego trybu życia, od którego zależy powstanie cywilizacji. [...] Arabowie są najbardziej ze wszystkich ludzi oddaleni od rzemiosł. Przyczyną tego jest to, że są mocno zakorzenieni w koczowniczym trybie życia na pustyni i są bardziej niż inni oddaleni od cywilizacji życia osiadłego, a co jest z tym związane, również od rzemiosł i innych rzeczy, do których to życie skłania. [...] Arabowie są przyzwyczajeni do koczowniczego trybu życia bardziej niż inne ludy. Wędrują całkiem swobodnie, wolni, po pustyniach, odznaczają się prostotą i surowością trybu życia, a ich skromne posiłki składają się z jarzyn i innych produktów rolnych, [...] na początku społeczności religijna islamu nie miała żadnych nauk ani sztuk, sztuk to z powodu prostych warunków życia beduińskiego. Prawa religijne, które są nakazami i zakazami Boga, były zachowywane w sercach cieszących się autorytetem mężów” – 'Abd 'ar-Rahmān 'Ibn Ḥaldūn, 'Al-Muqaddimah, Bejrut 1961, t. 1, s. 263, 267, 720, 1047 (tłum. polskie J. Bielawski, *Ibn Chaldun*, Warszawa 2000, s. 80–83). Szerzej na ten temat zob. K. Moszyński, *Ludy pasterskie*, Kraków 1953, s. 249–291; P. K. Hitti, *Dzieje Arabów*, dz. cyt., s. 25–30; E. E. Vardiman, *Nomadien. Schöpfer einer neuen Kultur im Vorderen Orient*, Wien–Düsseldorf 1977, s. 367–386; F. R. Scheck, *Szlak mirry i kadzidła. Od Arabii do Rzymu – śladem antycznych kultur*, przeł. J. Danecki, Warszawa 1998, s. 55–77; K. Kościelniak, *XX wieków chrześcijaństwa w kulturze arabskiej*, t. 1: *Arabia starożytna. Chrześcijaństwo w Arabii do Mahometa* (†632), Kraków 2000, s. 31–37; J. Danecki, *Arabowie*, Warszawa 2001, s. 61–71.

²⁰ Zob. *Droga*, [w:] *Słownik teologii biblijnej*, red. X. Leon-Dufour, przeł. K. Romaniuk, Poznań–Warszawa 1982, s. 220–222.

„stąpać; zstąpić; wstąpić; udeptywać (w tłoczni); naciągać (łuk)”²¹, czasownik נָהַח *nāhāh* – „prowadzić; wieść”²², inny czasownik אִשְׁשֵׁר *’iššēr* – „iść prosto; postępować; prowadzić; utwierdzać, potwierdzać; ratyfikować; chwalić, sławić; uszczęśliwiać; zganić”²³, rzeczownik אֲרַח *’orah* – „droga (w szerokim znaczeniu); menstruacja” od rdzenia {ארה} – „podróżować”²⁴, zsubstantywowany imiesłów מַעְגָּל *ma’eggāl* – „ścieżka; koleina; ślad; obozowisko”²⁵, czy מִסְלָח *m’sillāh* w znaczeniu „droga; chodnik; trop”²⁶, rzeczownik נָתִיב *nāṭiv* (r. ż. נְתִיבָה *n’ēṭivāh*) – „ścieżka; droga”²⁷. Nie może też dziwić fakt, że język arabski, będący językiem arabskich koczowników z pustynnych i półpustynnych obszarów Półwyspu Arabskiego, a który stanowi normę klasycznego języka arabskiego zwanego عَرَبِيَّةً *‘arabīyyat*^{un28}, posiada w swoim zasobie leksykalnym wiele terminów synonimicznych służących do wyrażenia pojęcia drogi. Najczęściej występują w Koranie wyrażenia, zarówno w postaci werbalnej, jak i nominalnej, oparte na omawianym w tym punkcie

²¹ Zob. P. Briks, *Podręczny słownik hebrajsko-polski i aramejsko-polski Starego Testamentu*, Warszawa 1999, s. 89; L. Koehler, W. Baumgartner, J. J. Stamm, *Wielki słownik hebrajsko-polski i aramejsko-polski Starego Testamentu*, przekł. zbiorowy pod red. P. Deca, Warszawa 2008, t. 1, s. 220; Ф. Л. Шапиро, Б. М. Гранде, *Иврит-русский словарь*, Москва 1963., s. 125.

²² Zob. P. Briks, *Podręczny słownik hebrajsko-polski i aramejsko-polski Starego Testamentu*, dz. cyt., s. 225; L. Koehler, W. Baumgartner, J. J. Stamm, *Wielki słownik hebrajsko-polski i aramejsko-polski Starego Testamentu*, dz. cyt., t. 1, s. 644; Ф. Л. Шапиро, Б. М. Гранде, *Иврит-русский словарь*, dz. cyt., s. 400.

²³ Zob. P. Briks, *Podręczny słownik hebrajsko-polski i aramejsko-polski Starego Testamentu*, dz. cyt., s. 47; L. Koehler, W. Baumgartner, J. J. Stamm, *Wielki słownik hebrajsko-polski i aramejsko-polski Starego Testamentu*, dz. cyt., t. 1, s. 94; Ф. Л. Шапиро, Б. М. Гранде, *Иврит-русский словарь*, dz. cyt., s. 55.

²⁴ Zob. P. Briks, *Podręczny słownik hebrajsko-polski i aramejsko-polski Starego Testamentu*, dz. cyt., s. 44; L. Koehler, W. Baumgartner, J. J. Stamm, *Wielki słownik hebrajsko-polski i aramejsko-polski Starego Testamentu*, dz. cyt., t. 1, s. 84; Ф. Л. Шапиро, Б. М. Гранде, *Иврит-русский словарь*, dz. cyt., s. 51.

²⁵ Zob. P. Briks, *Podręczny słownik hebrajsko-polski i aramejsko-polski Starego Testamentu*, dz. cyt., s. 201; L. Koehler, W. Baumgartner, J. J. Stamm, *Wielki słownik hebrajsko-polski i aramejsko-polski Starego Testamentu*, dz. cyt., t. 1, s. 573; Ф. Л. Шапиро, Б. М. Гранде, *Иврит-русский словарь*, dz. cyt., s. 354.

²⁶ Zob. P. Briks, *Podręczny słownik hebrajsko-polski i aramejsko-polski Starego Testamentu*, dz. cyt., s. 201; L. Koehler, W. Baumgartner, J. J. Stamm, *Wielki słownik hebrajsko-polski i aramejsko-polski Starego Testamentu*, dz. cyt., t. 1, s. 570; Ф. Л. Шапиро, Б. М. Гранде, *Иврит-русский словарь*, dz. cyt., s. 351.

²⁷ Zob. P. Briks, *Podręczny słownik hebrajsko-polski i aramejsko-polski Starego Testamentu*, dz. cyt., s. 237; L. Koehler, W. Baumgartner, J. J. Stamm, *op. cit.*, t. 1, s. 687; Ф. Л. Шапиро, Б. М. Гранде, *Иврит-русский словарь*, dz. cyt., s. 420.

²⁸ Zob. D. Madeyska, *Beduini*, [w:] *Mały słownik kultury świata arabskiego*, red. J. Bielawski, Warszawa 1971, s. 97–103; *Beduini*, [w:] *Arabowie. Słownik encyklopedyczny*, dz. cyt., s. 106–107; K. Kościelniak, *Dynamizm akulturacji muzułmańsko-chrześcijańskiej w pierwszych wiekach islamu na Bliskim Wschodzie*, „Saeculum Christianum” 8 (2001) nr 2, s. 8–9.

dysertacji rdzeniu {هدى} **hdy** (316 razy). O wysokiej randze wyrażen utworzonych od tego rdzenia świadczy to, że jednym z przymiotnikowych określeń Koranu jest termin **الْهَادِي** 'al-hādī^u – „Prowadząca (Księga)”. Innym wyrazem jest rzeczownik **سَبِيلٌ** *sabīl^{un}* (l. mn. **سُبُلٌ** *subul^{un}*) oznaczający „drogę; sposób; cel” (występuje w Koranie 176 razy)²⁹. Trzecim wyrażeniem jest **صِرَاطٌ** *širāt^{un}* (pojawia się 45 razy). Najczęściej występuje z przydawką jako **الصِّرَاطُ الْمُسْتَقِيمُ** 'aš-širāt^u l-mustaqīm^u – „prawidłowa droga”. Wyrażenie to jest podstawą takich zwrotów frazeologicznych jak: ... **وَجَدَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا فِي** *wağada širāt^{an} mustaqīm^{an} fi* ... – „znaleźć prawidłową drogę do...” oraz **صَلَّ عَنْ الصِّرَاطِ مِنَ الْمُسْتَقِيمِ** *dalla 'ani š-širātⁱ l-mustaqīmⁱ* – „zejść z prawidłowej drogi”³⁰. Rzadziej pojawiają się takie terminy, jak: **مَسَلِكٌ** *maslak^{un}* (l. mn. **مَسَالِكٌ** *masālik^u*) – „droga; sposób postępowania” (12 razy używane są w Koranie wyrażenia oparte na rdzeniu {سلك} **slk**³¹, **طَرِيقٌ** *ṭarīq^{un}* (l. mn. **طُرُقٌ** *ṭuruq^{un}*, **طَرِيقَاتٌ** *ṭarīqāt^{un}*) – „droga” (użyte 11 razy)³², a także **نَهْجٌ** *nahj^{un}* (l. mn. **نُهُجٌ** *nuhj^{un}*) – „droga” (użyte 1 raz)³³. Istnieją jeszcze inne terminy, których nie ma w Koranie, jak na przykład: **سِكَّةٌ** *sikkat^{un}* (l. mn. **سِكَاتٌ** *sikak^{un}*) – „droga”³⁴, **دَرْبٌ** *darb^{un}* (l. mn. **دُرُوبٌ** *durūb^{un}*) – „droga; ścieżka; ulica, uliczka”³⁵ i inne.

²⁹ Zob. R. Baalbaki, *Al-Mawrid...*, dz. cyt., s. 623; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 346; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 412; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 482; H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 360.

³⁰ Zob. R. Baalbaki, *Al-Mawrid...*, dz. cyt., s. 692; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 435; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 472; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 539; H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 465.

³¹ Zob. R. Baalbaki, *Al-Mawrid...*, dz. cyt., s. 641, 1041; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 369–370; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 425, 694; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 496, 820; H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 386–387.

³² Zob. R. Baalbaki, *Al-Mawrid...*, dz. cyt., s. 726; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 473; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 505; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 573; H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 506.

³³ Zob. R. Baalbaki, *Al-Mawrid...*, dz. cyt., s. 1193; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 833; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 767; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 897; H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 891.

³⁴ Zob. R. Baalbaki, *Al-Mawrid...*, dz. cyt., s. 637; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 363; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 422; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 492; H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 379.

³⁵ Zob. R. Baalbaki, *Al-Mawrid...*, dz. cyt., s. 539; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 249; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 334; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 403; H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 248.

Metaforyka związana z drogą służy również określeniu normatywnych dziedzin wiedzy i kultury. Gramatyka w języku arabskim jest nazywana terminem نَحْوُ *naḥw^{un}* – „kierunek; droga; styl”³⁶. Prawo traktowano nie tylko jako naukę, ale jako zbiór praktycznych wskazówek dla muzułmanów, ścieżką wytyczoną po to, aby wyznawca islamu mógł po niej kroczyć. Ta droga jest określana rzeczownikiem شَرَعٌ *šar^{un}* (l. mn. شَرَائِعُ *šarā’i^{un}*) pochodzącym od czasownika شَرَعَ *šara’a* – „podejmować (coś); przystępować (do czegoś)”, stąd شَرِيْعَةٌ *šarī‘a^{atun}* – „prawo muzułmańskie; szariat”³⁷. Szkoła prawa jest określana mianem مَذْهَبٌ *madḥab^{un}* – „droga; sposób postępowania”, które jest rzeczownikiem pochodzącym od czasownika ذَهَبَ *ḏahaba* – „iść; pójść”³⁸. Zasady moralności i etyki muzułmańskiej określa termin سُلُوكٌ *sulūk^{un}* pochodzący od czasownika سَلَكَ *salaka* – „iść drogą; postępować; zachowywać się”³⁹. Także zbiór wiadomości dotyczących życia i postępowania proroka Muhammada nazywany jest سُنَّةً *sunna^{atun}* (l. mn. سُنَنٌ *sunan^{un}*) – „droga; ścieżka”⁴⁰. Jak widzimy, terminy te związane są z pojęciami drogi, sposobu chodzenia, poruszania się, czyli ze sposobem postępowania. Interpretacja tych terminów ma charakter normatywny, gdy wskazuje normę, według której ludzie powinni postępować, lub opisowy, gdy stanowi opis postępowania ludzi w jakiejś dziedzinie życia⁴¹.

Posługiwanie się tak licznymi synonimami pojęcia drogi świadczy o niezwykłym związku życia ludzi żyjących na Półwyspie Arabskim z drogą. Staje się więc czymś oczywistym metaforyczne użycie tego pojęcia w religijnych tekstach zarówno hebrajskich, jak i arabskich. Ponieważ jakieś całościowe przedstawienie problemu filiacji motywu drogi pomiędzy tekstami Koranu

³⁶ Zob. R. Baalbaki, *Al-Mawrid...*, dz. cyt., s. 1162; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 789; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 749–750; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 877; H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 843.

³⁷ Zob. R. Baalbaki, *Al-Mawrid...*, dz. cyt., s. 667. 779; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 400–401; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 446, 448; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 516, 518; H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 424.

³⁸ Zob. R. Baalbaki, *Al-Mawrid...*, dz. cyt., s. 564–565, 1012; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 277; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 353–354, 677; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 430; H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 281–282.

³⁹ Zob. wyżej, przyp. 37.

⁴⁰ Zob. R. Baalbaki, *Al-Mawrid...*, dz. cyt., s. 648; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 376; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 430; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 500; H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 395.

⁴¹ Zob. J. Danecki, *Gramatyka języka arabskiego*, dz. cyt., s. 37–38.

a tekstami biblijnymi znacznie przekroczyłyby ramy tej publikacji, dlatego ograniczymy się tutaj do pokazania tego problemu na kilku przykładach.

3. Biblijne wzorce koranicznego motywu drogi wiodącej do zbawienia

Motyw prowadzenia człowieka przez Boga drogą wiodącą do zbawienia wyrażony tylekroć w Koranie w różnych kontekstach znajduje swój wzorec w biblijnych zwrotach, z których jako jeden z przykładów niech posłuży Ps 27, 11:

Tekst hebrajski⁴²:

*hôrēnî JHWH dar^akekā
ûnn^ahēnî b^a’orah mîšôr*

הֲרִנִי יְהוָה דַּרְכְּךָ
וְנִהְיֶה בְּאֶרֶץ מִישׁוֹר

Tekst arabski⁴³:

*‘allamanî yā rabb^a ṭariqak^a
wa-hdinî fi sabîl^m mustaqîm^m*

عَلَّمَنِي يَا رَبُّ طَرِيقَكَ
وَاهِدْنِي فِي سَبِيلٍ مُسْتَقِيمٍ

Jahwe, naucz mnie Twojej drogi,
prowadź mnie ścieżką prostą ...

Specyfika tego tekstu polega na tym, że zawiera on w sobie zestaw kilku z omówionych wyżej określeń dotyczących motywu drogi. Trzeba zauważyć, że omawiany w tym punkcie rdzeń {هدى} **hdy**, pojawia się w przekładzie arabskim tego tekstu w formie czasownika. Jego synonimem jest czasownik hebrajski oparty na rdzeniu {נהה} **nhh**. Podobną sytuację można znaleźć w innych wersetach Biblii (Ps 23, 3; 27, 11; 31, 4; 73, 24; 107, 7; 119, 35; Prz 23, 19; Iz 58, 11). Ogólne tendencje w tym zakresie ilustruje zgeneralizowany schemat ekwiwalentyzacji pojęcia „prowadzić” w różnych przekładach tekstu biblijnego:

⁴² Zob. BH, s. 1109.

⁴³ Zob. ABST, s. 721.

Lokalizacja	Tekst biblijny		LXX	Przekład arabski	
	rdzeń	forma w tekście		rdzeń	forma w tekście
Ogólny obraz ekwiwalencji leksykalnej pojęcia „prowadzić” w przekładach greckim i arabskim (wytluszczeniami oznaczono główny nurt)	{נחה}	נְחָה	→ οδηγεω	{هدى}	هَدَى
	{דרר}	דָּרַד	→	{درب}	دَرَبَ
	{אשר}	אָשַׁר	→ κατευθυνω	{رشد}	أَرْشَدَ
			→ εισαγω	{قود}	قَادَ

Szczupłe ramy tej publikacji nie pozwalają na zaprezentowanie pełnej analizy odnośnych wyrażień. Dokonane przez jej autora zestawienie wyrażień oznaczających „prowadzenie” przez Boga ludzi do zbawienia pokazuje, że na ogół właśnie wyrażenie oparte na omawianym rdzeniu jest odpowiednikiem wyrażenia hebrajskiego {נחה} *nħħ*. W dwóch przypadkach jest ono synonimem hebrajskiego czasownika opartego na rdzeniu {דרר} *drk*, a w jednym {אשר} *šr*. Głównym ekwiwalentem jest czasownik οδηγεω – „prowadzić drogą; prowadzić; być przewodnikiem (kogoś)”⁴⁴, którego arabskim odpowiednikiem jest tutaj دَرَب *dari-ba* – „uczyć, być nauczany; trenować”⁴⁵. Dwa pozostałe to: κατευθυνω – „czynić prostym; torować, prowadzić prosto; prowadzić coś”⁴⁶, którego arabskim ekwiwalentem jest أرشد *aršada* (IV temat pochodny od rdzenia {رشد} *ršd*) – „dawać wskazówki; instruować”⁴⁷ i εισαγω – „wprowadzać; ukazywać”⁴⁸, któremu odpowiada arabskie قَاد *qāda* (od rdzenia {قود} *qwd*)⁴⁹.

⁴⁴ Zob. GPNT, s. 419; Z. Abramowiczówna, *Słownik grecko-polski*, Warszawa 1958, t. III, s. 240.

⁴⁵ Zob. R. Baalbaki, *Al-Mawrid...*, dz. cyt., s. 539; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 298; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 334; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 403; H. Wehr *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 248.

⁴⁶ Zob. GPNT, s. 331; Z. Abramowiczówna, t. II, s. 626.

⁴⁷ Rzeczownikiem pochodnym jest رَشْدٌ *rašd*^m – „rozważa; rozsądek; mądrość”. Zob. R. Baalbaki, *op. cit.*, s. 75. 585; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 298; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 376; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 447; H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 308.

⁴⁸ Zob. GPNT, s. 173–174; Z. Abramowiczówna, *Słownik grecko-polski*, dz. cyt., t. II, s. 41.

⁴⁹ Zob. R. Baalbaki, *Al-Mawrid...*, dz. cyt., s. 842; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 663–664; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 584; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 743; H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 709.

Od rdzenia {דרך} **drk** utworzony jest rzeczownik דֶרֶךְ *derek* - „droga”, którego synonimem jest rzeczownik طَرِيقٌ *ṭarīq*⁵⁰. W tym zakresie obserwujemy największą różnorodność określeń dotyczących motywu drogi (Ps 1, 1.6; 25, 4; 27, 11; 37, 14. 23; 77, 14; 107, 7; 119, 1.3.5.14.27.30.32.33.59; 139, 24; Prz 4, 11.26; 5, 21; 8, 20.32; Iz 2, 3; 40, 3; 42, 16; Mi 4, 2). Są to najczęściej konstrukcje rzeczownika z przydawką. Greckim synonimem tego pojęcia jest rzeczownik οδος - „droga, trakt, gościniec; droga, nauka, doktryna”⁵⁰. Rzadko używa się w tym znaczeniu przymiotnika ευθους - „prosta ścieżka; droga; prosty, szczerzy, prawy”⁵¹. Podobnie jak w poprzednim wypadku ilustruje to następujący zgeneralizowany schemat, tym razem ekwiwalentyzacji pojęcia „droga” w różnych przekładach tekstu biblijnego:

Lokalizacja	Tekst biblijny		LXX	Przekład arabski	
	rdzeń	forma w tekście		rdzeń	forma w tekście
Ogólny obraz ekwiwalencji leksykalnej pojęcia „droga” w przekładach greckim i arabskim (wytłuszczeniami oznaczono główny nurt)	{דרך}	דֶרֶךְ	οδος	{طرق}	طريق
	{אררה}	אַרְרָה	ευθους		

Paralelizmem w odniesieniu do pojęcia drogi jest pojęcie ścieżki. W tym wypadku można zaobserwować największą różnorodność derywatów użytych zarówno w tekście hebrajskim, jak i w tłumaczeniach. Użycie tego terminu ilustruje, jak poprzednio, zgeneralizowane zestawienie użycia rdzeni w tekście biblijnym (Ps 16, 11; 17, 5; 23, 3; 25, 4.10; 27, 11; 119, 15.35.101.104.105; 142, 4; Prz 4, 11; 5, 21; 8, 20; Iz 26, 7; 40, 3; 42, 16; Mi 4, 2) oraz w przekładach na język grecki i arabski:

⁵⁰ Zob. GPNT, s. 419–420; Z. Abramowiczówna, *Słownik grecko-polski*, dz. cyt., t. III, s. 241–242.

⁵¹ Zob. GPNT, s. 242; Z. Abramowiczówna, *Słownik grecko-polski*, dz. cyt., t. II, s. 344.

Lokalizacja	Tekst biblijny		LXX	przekład arabski	
	rdzeń	forma w tekście		rdzeń	forma w tekście
Ogólny obraz ekwiwalencji leksykalnej pojęcia „ścieżka” w przekładach greckim i arabskim (wytłuszczeniami oznaczono główny nurt)	{ ארה }	ארה	→ οδος	{ طرق }	طريق
	{ עגל }	מעגל	→ τριβος	{ سبل }	سبيل
	{ נתב }	נתיב	→ τριβος	{ أثر }	أثر
	{ סלה }	מסלה	→ τριβος	{ سلك }	مسلك
	{ דרך }	דרך	→ τροχια		

Spośród pięciu derywatów hebrajskich dominującą rolę odgrywa tutaj określenie ארה *’orah*, którego greckim odpowiednikiem jest τριβος – „ścieżka (przetarta, udeptana)”⁵². Jego ekwiwalentami w przekładach arabskich jest przede wszystkim سبيل *sabīl*⁵³, a także, choć dużo rzadziej, مسلك *maslak*⁵⁴ oraz ciekawe określenie أثر *’aṭar*⁵⁵ (l. mn. آثار *’atār*⁵⁶) – „śląd; za- bytek; monument”⁵³. Określenie سبيل *sabīl*⁵³ odpowiada także greckiemu τροχια – „śląd czegoś biegnącego; koleina; droga; ścieżka”⁵⁴.

Najbardziej znanym tekstem Nowego Testamentu, w którym występuje metafora drogi, jest wołanie Jana Chrzciciela do przygotowania swojego życia na przyjście Mesjasza:

Mt 3, 3; Mk 1, 3; Łk 3, 4 (por. Łk 1, 76; J 1, 23)

Tekst grecki⁵⁵:

Ετομασατε την οδον κυριου
ευθειας ποιειτε τας τριβους αυτου

Tekst hebrajski⁵⁶:

panū derek JHWH
jašš’rū m’šillôtājw

פנו דרך יהוה
ישרו מסלותיו

⁵² Zob. GPNT, s. 610; Z. Abramowiczówna, *Słownik grecko-polski*, dz. cyt., t. IV, s. 351.

⁵³ Zob. R. Baalbaki, *Al-Mawrid...*, dz. cyt., s. 33–34; X. К. Баранов, *Арабско-русский словарь*, dz. cyt., s. 23–24; J. Danecki, J. Kozłowska, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 28; J. Łacina, *Słownik arabsko-polski*, dz. cyt., s. 30; H. Wehr, *Arabisches Wörterbuch...*, dz. cyt., s. 3–4.

⁵⁴ Zob. GPNT, s. 612; Z. Abramowiczówna, *Słownik grecko-polski*, dz. cyt., t. IV, s. 367.

⁵⁵ Zob. GPNT, s. 9, 146, 245, 254, 394.

⁵⁶ Zob. HNT, s. 4, 68, 114, 118, 183.

Tekst arabski⁵⁷:

'a'iddū tariq^a r-rabb'

wa-ğ'alū subulah^u qawīmat^{un}

أعدُّوا طريقَ الرَّبِّ

واجعلوا سُبُلَهُ قَوِيمةً

Przygotujcie drogę Pana,
proste czyńcie ścieżki Jego.

Jest to adaptowany fragment Iz 40, 3. Widzimy tutaj użycie dwóch terminów znanych już ze Starego Testamentu: droga i ścieżka. Znajdujemy je również w eschatologicznym hymnie Mojżesza i Baranka, gdzie zbawieni chwalą wielkie dzieła Boże oraz śpiewają, że δικαιοι και αληθινοι αι οδοι σου ο βασιλευς των εθνων⁵⁸ – „Sprawiedliwe i wierne są Twoje drogi, o Królu narodów!” (Ap 15, 3; hebr. צֶדֶק וְאֱמֶת דְּרָכָיו מִלֶּךְ הַגּוֹיִם *cedeq we'emet d'rākèkē meleḵ haggôjîm*⁵⁹; arab. وَعَدْلٌ وَحَقٌّ سُبُلُكَ يَا مَلِكَ الْأُمَمِ wa-'adl^{un} wa-ḥaqq^{un} subuluk^a yā malik^a l-'umamⁱ ⁶⁰).

4. Wnioski

Jak widać z tego dość obszernego przeglądu tekstów biblijnych, w których pojawia się metafora drogi, dla autora Koranu stanowi to punkt wyjścia do kształtowania własnej koncepcji zbawienia. Terminologia korańska jest w tym wypadku bogatsza od terminologii biblijnej, chociaż wyraźnie pozostaje pod jej wpływem. Ponadto trzeba pamiętać, że źródłem tej metafory jest wspólna baza doświadczeniowa, o której była już mowa nieco wcześniej.

We wszystkich opisanych tutaj przypadkach termin droga lub ścieżka pojawia się jako metafora ludzkiego postępowania. Ludzkie postępowanie zarówno w tekstach biblijnych, jak i w omawianych w tym punkcie opracowania fragmentach Koranu jest rozumiane i doświadczane w ter-

⁵⁷ Zob. NT-Ar, s. 55, 169, 247, 253, 362; por. ABNT, s. 5, 51, 83, 86, 123.

⁵⁸ Zob. GPNT, s. 1206.

⁵⁹ Zob. HNT, s. 528.

⁶⁰ Zob. NT-Ar, s. 1051; por. ABNT, s. 289.

minach wyrażających rzeczywistość drogi⁶¹. Motywem biorącym zasadniczy udział w kształtowaniu tej metafory jest wzorzec kulturowy oparty na przemieszczaniu się grup ludzkich, narodów, plemion po ustalonych tradycyjnie szlakach. Metaforyzacja bierze się z cech ujętych w tym modelu. Ideałem jest dotarcie do celu wytyczoną drogą, i to właśnie staje się podstawą metafory dobrej drogi. Tylko taka droga prowadzi do celu, jakim jest zbawienie. Natomiast zaprzeczeniem tego ideału jest błędzenie, które może prowadzić do katastrofy. To z kolei jest podstawą metafory złej drogi, która wskazuje na potępienie wieczne.

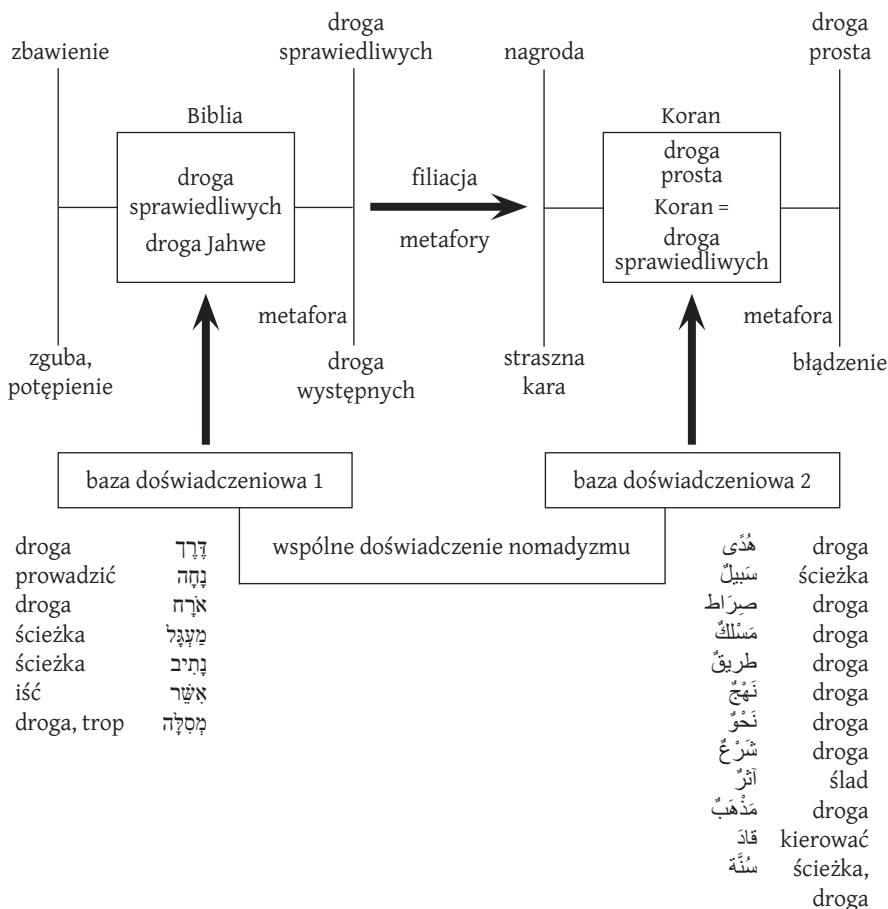
Przemieszczanie się, koczowniczy tryb życia stanowi więc doświadczeniową podstawę (bazę doświadczeniową) tych metafor. Bez odniesienia się do tej bazy doświadczeniowej nie można ani w pełni zrozumieć metafory, ani właściwie jej opisać⁶². Metafora jako konstrukcja predykatywna, utożsamiająca, powstaje wtedy, kiedy nadawca komunikatu językowego używa jakiegoś wyrażenia przenośnego w sposób umotywowany. Podmiot, o którym się myśli, zostaje włączony do sfery pojęciowej innego podmiotu. Ta dwutematyczność metafory stanowi czynnik rozbijający spójność tekstu. Spójność ta zostaje przywrócona dopiero przez interpretację polegającą na identyfikacji obu tematów i próbę zrozumienia podstawy ich związku. Metafora może być więc odczytywana według schematu właściwego jej strukturze treściowej. Tekst staje się w ten sposób koherentny⁶³.

Opisana wyżej metafora drogi w odniesieniu do tekstów biblijnych i tekstu Koranu daje się ująć w postaci następującego schematu:

⁶¹ „Istotą metafory jest rozumienie i doświadczanie pewnego rodzaju rzeczy w terminach innej rzeczy” – G. Lakoff, M. Johnson, *Metafory w naszym życiu*, przeł. T. K. Krzeszowski, Warszawa 1988, s. 27. Por. N. Frye, *Wielki Kod. Biblia i literatura*, przeł. A. Fulińska, Bydgoszcz 1998, s. 57–58.

⁶² Por. A. M. Lewicki, *Lingwistyka kognitywna*, [w:] *Encyklopedia językoznawstwa ogólnego*, red. E. Polański, Warszawa 1999, s. 340 – 342; G. Lakoff, M. Johnson, *Metafory w naszym życiu*, dz. cyt., s. 42.

⁶³ „Metafora jest zatem wyrażeniem o pozornej niespójności semantycznej, wypróbowującym nową łączliwość kontekstową i w ten sposób pobudzającym mechanizm znaczeniotwórczy” – A. Okopień-Sławińska, *Semantyka wypowiedzi poetyckiej. (Preliminaria)*, Kraków 2001, s. 153. Por. T. Dobrzyński, *Metafora a spójność tekstu*, [w:] *Tekst i zdanie. Zbiór studiów*, red. T. Dobrzyńska, E. Janusz, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk-Łódź 1983, s. 282–286.

Ogólnie można więc stwierdzić, że u podstaw metafory drogi, którą posłużył się autor Koranu, leżą zarówno wspólna dla Hebrajczyków i Arabów baza doświadczeniowa, jak i wzorzec zawarty w tekstach biblijnych.

Wyrażenia omówione powyżej opisują jedno z głównych działań zbawczych Boga, które polega na prowadzeniu wiernych prostą drogą do zbawienia. Bóg, którego jedno z imion brzmi Przewodnik, chroni człowieka przed błędami w drodze do wieczności. Czyni w ten sposób bezpieczną jego drogę życia. Wyrażenia te odnoszą się także do imion zbawianych jako prowadzonych prostą drogą do zbawienia.

Summary

The way (the guide) as synonyme of salvation in Quran.
Linguistic and theological reflection

The metaphor of the way is one mode of seeing the salvation. Quran as the Holy Book of salvation for the Muslim believers attempts to handle the religious experience in category of the way. The metaphor of the way is in Quran expressed by the words of Arabic vocabulary derived from the triliteral verbal root {هدى} *hdy*. They are firstly the nominal derivatives: هُدًى *hud^{an}* – „right guidance, right way, right path, true religion” (S. II, 2. 38). Quran as the Book of Salvation to a people who believe is named: هُدًى وَرَحْمَةً *hud^{an} wa-rahmat^{an}* – „a guidance and a mercy” (S. VII, 52; XVI, 64.89; XXVII, 76–77; XXXI, 2–3), هُدًى وَبُشْرَى *hud^{an} wa-bušrā* – „guidance and glad tidings” (S. II, 97; XXVII, 1–2) oraz هُدًى وَشِفَاءً *hud^{an} wa-šifā^{un}* – „a guide and a cure” (S. XLI, 44). In Torah, Gospel Book and Quran „was guidance and light” for those who have Taqwā of Allāh (S. V, 46: فِىهِ هُدًى وَنُورٌ *fihi^h hud^{an} wa-nūr^{un}*). The synonyms of way leadings to salvation are the followings terms: سَبِيلَ اللَّهِ *sabil^u l-Lāhⁱ* – „the cause of Allāh” i صِرَاطَ الْمُسْتَقِيمِ *širāt^u l-mustaqīm^u* – „correct guidance”. However the noun هَادٍ *hād^{im}* – „the Guide” is one of theophanic names of Allāh (S. XXII, 54; XXV, 31). The verbal derivatives serve to define of the divine action in believers life (S. II, 143. 198; VI, 87; XVI, 36; XXXIX, 18; XCIII, 7: هَدَى *hadā* – „guided”). Allāh „guide” (يَهْدِي *yahdī*) the people who believe to the salvation, to the truth and to Himself. He is absolutely independent in giving salvation, it's signified with phrase مَنْ يَشَاءُ *man yašā^u* – „whom He wills” (S. II, 142. 213. 272; VI, 88; X, 25; XVI, 4. 93; XXIV, 35. 46; XXVIII, 56; XXXV, 8). The believers are named الْمُهْتَدُونَ *al-muhtadūn^u* – „the guided” (S. VI, 82). The antithesis of the verb „guide” is verb أَضَلَّ *aḍalla* – „leads astray” (S. LXXIV, 31). The expressions the mutual experiential base is connected with the Bible whose name is nomadism. The ancient Hebrews and Arabs were nomads. Therefore the metaphoric of way serves to name the various spheres of his life and culture. The metaphore of divine guidance the man to the salvation in Quran has the pattern in the biblical texts. The hebrew equivalents to the expressions are the words of Hebrew vocabulary derived from the more verbal roots: {נהג} *nhh*, {דרך} *drk*, {אשר} *šr*, {ארח} *rḥ*, {עגל} *gl*, {נתב} *ntb*, {סלה} *slh*. The biblical texts are for the author of Quran starting-point to moulding the own conception of salvation. The elaborated in this article expressions serve to describe one of the divine action of salvation. It relies on guidance of the believers on the right way to salvation. The name of Allāh, „The Guide”, is guarding the man from the mistakes on this way.

Keywords: Quran, salvation in Quran, way of salvation in Quran, guidance to salvation in Quran, islam, islam and Christianity

Słowa kluczowe: Koran, zbawienie w Koranie, droga zbawienia w Koranie, przewodnictwo na drodze do zbawienia w Koranie, islam, islam a chrześcijaństwo

ks. Wojciech Medwid

Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie

Życie i dzieło Marcina Lutra a spór wokół tezy i narodzin Reformacji

Wprowadzenie

Pojęcie „reforma” od pierwszych wieków chrześcijaństwa do XVI wieku przybierało wiele odcieni i rozumiano je na wiele sposobów. U ojców Kościoła i w liturgii starożytnej oznaczało przywrócenie w człowieku obrazu Bożego, zniszczonego przez grzech. Od wieku XI rozumiano je jako przywrócenie pierwotnej formy życia Kościoła, postulowane przez sobory i papieży. W wieku XV pojawia się słynne motto reformy: *reformatio Ecclesiae in capite et in membris* (reforma Kościoła w jego głowie i członkach). Konieczność reformy w chrześcijaństwie europejskim XVI wieku powodowana była nadużyciami i złymi obyczajami, co wywoływało klimat antyklerykalizmu i pogardę dla urzędowego Kościoła. Wiązało się to z wezwaniem do prostoty i ubóstwa. Jednakże spora część wiernych praktykowałą głęboką pobożność i miała w sobie zmysł religijny. Marcin Luter i jego zwolennicy pragnęli reformy struktury Kościoła w wielu dziedzinach. Wołanie o reformę życia religijnego i kościelnego nie były na tyle skuteczne, by usunąć narastający problem w Kościele katolickim. Nawet działalność soboru laterańskiego V (1512–1517), będącego ostatnią papieską próbą przeprowadzenia gruntownych zmian, nie przyniosła oczekiwanych rezultatów. Nigdy nie zrealizowano projektów reformy¹.

¹ Por. D. Olszewski, *Dzieje chrześcijaństwa w zarysie*, Kraków 1999, s. 209–210; J. Todd, *Reformacja*, przeł. J. S. Łoś, Warszawa 1974, s. 113; A. Baron, H. Pietras, *Sobór laterański V*, [w:] *Dokumenty Soborów*

Trzeba wskazać czynniki, które sprzyjały reformie protestanckiej XVI wieku. Po pierwsze, wynalezienie druku. Większość drukowanych książek była związana z religią. Wydawano to, na co było zapotrzebowanie ludzi. Druk umożliwił rozwój Reformacji w rozpowszechnianiu pisanych dzieł przez autorów protestantyzmu. W pismach atakowano istniejący stan rzeczy. Po drugie, humanizm rozumiany jako światło i zasadnicze dążenie do zrozumienia człowieka. Nawrót do starożytnych tekstów sprawił, że powrócono do Biblii. Łatwość dotarcia do pism Nowego Testamentu dopomogła Reformacji. Zrodziła się nowa świadomość człowieka jako odrębnej jednostki. Po trzecie nacjonalizm, czyli utożsamienie się osoby ze swą lokalną społecznością, bycie z niej dumnym i bronienie jej przed potencjalnymi wrogami. Rządzący upatrywali w autorytecie Rzymu czynnik zagrażający ich własnej władzy. To wywołało w XVI wieku uczucie narodowe i antyklerykalne. Po czwarte - czynniki społeczne. Ludzie przeczuwali, że są niejako osaczeni przez dotychczasowych panów i władców, że istnieje niejako spis uknuty przez książąt, biskupów i uniwersytety. Żaden z tych czynników nie był przyczyną Reformacji. Do momentu wystąpienia Lutra zabrakło siły napędowej powodującej rewolucję religijną. To udaremniło przeprowadzenie reformy Kościoła od wewnątrz. Luter miał nadzieję, że to właśnie on jej dokona i przez całe życie miał przekonanie o jej realizacji².

Reformacja zapoczątkowała powstanie nowych lub zreformowanych wspólnot chrześcijańskich oraz to, że uznawały Biblię za wzorzec dany przez Chrystusa i odrzucały związek z tradycyjnym Kościołem zachodnim. Uważano, że stary Kościół zdradził wiarę chrześcijańską, bo odstąpił od wytycznych zawartych w Piśmie Świętym i że autorytet biskupów stanie ponad autorytetem Biblii. Żaden z reformatorów nie miał początkowo zamiaru tworzenia nowych organizmów religijnych, ale ulepszenie społeczności i organizacji. Przyczyną, dla której Reformacja przybrała kształt rewolucji, był fakt, że w większości krajów władze kościelne odmówiły wołaniu o reformę i nie wprowadzały w życie programu odnowy. Przychylny oddźwięk tłumów stał się podstawowym czynnikiem powodzenia Reformacji, bo Luter nie był ani

Powszechnych: tekst łaciński i polski (1511-1870). Lateran V, Trydent, Watykan I, oprac. A. Baron, H. Pietras, t. 4, Kraków 2004, s. 21.

² Por. E. Leonard, *A history of Protestantism*, t. 1, *The Reformation*, London 1965, 29-44; J. Todd, *Reformacja*, dz. cyt., s. 9-18; H. Tüchle, *Historia Kościoła*, przeł. J. Piesiewicz, Warszawa 1986, t. 3, s. 14-36.